

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Benn András Ügyvédi Iroda (**cím**) által képviselt felperes neve(**cím**) felperesnek,
a dr. Molnár István ügyvéd (**cím**) által képviselt I.rendű alperes neve(**cím**) I. rendű és
a Dr. Éva Orsolya Ügyvédi Iroda (**cím**) által képviselt II.rendű alperes neve(II.rendű alperes címe)
II. rendű alperesek ellen, vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében,
a Budapest Környéki Törvényszék 2015. október 20. napján kelt, 7.G.40.285/2014/32. számú ítéletével kiegészített 2015. szeptember 18. napján kelt, 7.G.40.285/2014/26. számú ítélete ellen, az
I. rendű alperes által előterjesztett fellebbezés folytán, a 2016. március 9. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperesek a 20.953,70 euró (Húszezer-kilencszázötvenhárom euró és hetven eurócent) összegű hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsításáért tartoznak egyetemleges kártérítési felelősséggel.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (Harmincezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes **...országban** bejegyzett gazdálkodó szervezet.

A **V. Kft.** adós gazdálkodó szervezet 2011. október 25. napján alakult meg, és a cégjegyzékbe 2011. november 21. napján jegyezte be a Cégbíróság.

Az I. rendű alperes 2011. október 25-től 2012. június 15. napjáig, a II. rendű alperes 2012. június 15-től 2013. szeptember 5. napjáig az adós vezető tisztségviselői voltak.

A felperes és az adós szállítási szerződést kötött, amely alapján a felperesi gazdálkodó szervezet az adós felé 2012. március 22. és 2012. március 31. közötti keltezéssel nyolc számlát bocsátott ki 2012. április 21. és 2012. április 28. napja közötti lejáratú határidőkkel, mindösszesen 20.953,70 euró összértékben.

Az adós gazdálkodó szervezet fizetési kötelezettségét nem teljesítette, ekként a felperes a **V. Kft.** adós ellen felszámolási eljárást kezdeményezett.

A Budapest Környéki Törvényszék **...Fpk...** számú végzésével az adós felszámolását főeljárásként elrendelte.

A felszámolás közzétételére 2013. szeptember 5. napján került sor, mely a felszámolás kezdő időpontja.

A felperes hitelezői igénybejelentést terjesztett elő az ügyben kijelölt CSABAHOLDING Szolgáltató Kft. felszámoló szervezetnél, amely cég a hitelezői igényt 130.400 forint a), 6.260.000 forint f), továbbá 62.000 forint f) – regisztrációs díj – kategóriánként igazolta vissza.

Az Elektronikus Beszámoló Portál Adatai szerint a volt vezető tisztségviselő [I. rendű alperes] utoljára 2011. évben tett eleget a külön törvényben meghatározott éves beszámolási és letétbehelyezési kötelezettségének. Az időrendben utolsó vezető tisztségviselő nem tett eleget a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló, 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban meghatározott kötelezettségeinek.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I-II. rendű alperesek a felszámolás kezdő időpontját megelőzően a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el. Utalt a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésére, amely szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell az I-II. rendű alperesek mulasztásai okán.

Az elsőfokú bíróság felhívására a felperes a fenyegető fizetéseképtelenség időpontját 2012. április hónapban jelölte meg.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Kifejtett álláspontja szerint nem terhelte a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában meghatározott kötelezettség, hiszen ügyvezetői tisztsége 2012. június 15-én megszűnt. Védekezése szerint a cég iratait az új ügyvezetőnek átadta.

A II. rendű alperes érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult.

A felperes keresetét jogalapjában és összecszerűségében vitatta.

Nyilatkozata szerint 2012. június 15. és 2013. szeptember 5. napja között látta el az ügyvezetői tisztséget, 2013. március 28. napján az adós székhelyén tűz keletkezett, ahol a társaság iratanyaga megsemmisült, ennek következtében nem tudott eleget tenni a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségének.

Az alperesek védekezésének ismeretében a felperes a keresetét fenntartotta.

Az iratokhoz csatolta a 2012. május 17. napján kelt és az I. rendű alperes, volt ügyvezető – képviselőként aláírt – levelét, amely szerint az adós Kft. „piaci helyzetének rendezése továbbra is folyik”.

Az elsőfokú bíróság – kiegészített – ítéletével megállapította, hogy az alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége figyelembevétel látták el és ezáltal a társasági vagyron 20.953,70 euróval csökkent, ennek következtében az alperesek 20.953,70 euró erejéig kártérítési felelősséggel tartoznak a felszámolási eljárás során ki nem elégített hitelezői követelésekért.

Kötelezte az alpereseket arra, hogy egyetemlegesen az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül 20.953,70 euró erejéig vagyoni biztosítékot nyújtsanak.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az adós gazdálkodó szervezet 2013. szeptember 5. napjától felszámolás alatt állt.

A felperes és az adós között szállítási jogviszony jött létre, amelynek során az adós részére a felperes burgonyát értékesített, melynek vételáráról kiállított, 2012. április 21. és 2012. április 28. napja között esedékes számlákat az adós nem egyenlítette ki.

Az I. rendű alperes 2011. évre vonatkozóan eleget tett éves beszámolási és letétbehelyezési kötelezettségének, míg a II. rendű alperes a 2012. évre vonatkozó éves beszámolási és letétbehelyezési kötelezettségét nem teljesítette, továbbá a Cstv. 31. § (1) bekezdésében írt kötelezettségeit sem teljesítette.

Az adós gazdálkodó szervezetet 2014. november 20. napjával a cégnyilvántartásból törölték.

A felszámolási eljárás befejezéséről szóló határozatot idézve rögzítette, hogy a felszámolási eljárás során két hitelező jelentett be mindösszesen 22.545.760 forint összegű követelést.

A felszámoló tevékenységet lezáró mérleget, iratok hiányában felszámolási nyitómérleget sem tudott készíteni. Az adósnak semmilyen felosztható vagyona nem volt, a hitelezői követelések kiegyenlítésére részbeni lehetőség sem volt.

Az adós gazdálkodó szervezet székhelyén 2013. március 28. napján tűz keletkezett, amelynek során a cég iratanyaga megsemmisült. A II. rendű alperes a tüzesetet követően a társasággal szerződéses viszonyban állóktól nem próbálta meg beszerezni a cég iratait, illetőleg az iratok rekonstruálása érdekében lépéseket sem tett.

Az adós gazdálkodó szervezet 2011-es gazdasági adatai szerint az értékesítés nulla forint volt, a tartozások összege pedig 250.000 forintot tett ki, a cég saját tőkéje 462.000 forintra csökkent a jegyzett 500.000 forintról.

Ismertette a felperes keresetét és az alperesek ellenkérelmét.

A felperes keresetét a Cstv. 33/A. § (1) és (3) bekezdéseinek felhívásával találta alaposnak. Kiemelte, hogy az I. rendű alperes a jogszabályban írt beszámolási és letétbehelyezési kötelezettségének eleget tett, így vele szemben a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében írt vélelem nem áll fenn. A beszerzett adatokból azonban tényként állapította meg, hogy az I. rendű alperes ügyvezetése alatt álló adós a felperes által leszállított áru ellenértékéről kibocsátott számlát nem teljesítette, az I. rendű alperes saját előadása szerint a felperestől beszerzett árut értékesítette, azonban annak vételárával a felperes irányában nem számolt el. Az I. rendű alperesnek fel kellett ismernie azt, hogy a társaság tartalékokkal nem rendelkezik, és a hitelezők érdekeinek figyelembevételét az szolgálja, ha a társaság működése során elsődlegesen a hitelezők követeléseinek kielégítésére kerül sor, tartalékok hiányában.

Az elsőfokú bíróság ekként bizonyítottanak találta, hogy az I. rendű alperes ügyvezetése alatt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2012. április hóban bekövetkezett, és az I. rendű alperes mint vezető tisztségviselő nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján járt el.

A II. rendű alperes tekintetében megállapította, hogy a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem fennáll, e körben a II. rendű alperest tájékoztatta arról, hogy a vélelem megdöntése körében a bizonyítás őt terheli, ezen kötelezettségét azonban az erre köteles fél nem teljesítette.

A vagyonvesztés mértékét a felperes által érvényesített hitelezői igény összegében határozta meg.

Kiegészítő ítéletében az alpereseket egyetemlegesen 15 napon belül 74.100 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű alperes terjesztett elő – kiegészített – fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását indítványozta.

Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen következtetett ügyvezetői felelősségére.

Álláspontja szerint a „fizetéseképtelenség bekövetkezése” szakkérdés és a bíróságnak dátum szerint meg kell jelölnie a lefolytatott szakértői bizonyítás eredményeképpen egy időpontot, amikor a fizetéseképtelenség bekövetkezett. Ezen időpontnak ügydöntő jelentősége van, hiszen az ügyvezetői magatartás a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség körében a felszámolás elrendeléséig tart. Iratellenes az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldal 5. bekezdésében tett indokolás, ami szerint meghallgatása során azt adta elő, hogy a felperestől beszerzett árut értékesítette, azonban annak vételárával nem számolt el, hiszen a tárgyaláson akként nyilatkozott, nem tudta, hogy mennyi bevétele származott a felperestől beszerzett áruval összefüggésben.

Tévesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a hitelezők ezen bevételből történő kielégítésének elmaradása felróható lenne.

A személyes meghallgatása során tett előadására utalva arra hivatkozott még, hogy a K. Kft. vevőként jelentős tartozásokat halmozott fel az adós gazdálkodó szervezet irányában.

Az iratokhoz csatolta a **K. Kft.** felé – többek között – 2012. március 30., 2012. április 18. és 2012. május 10. napjára keltezett felszólításokat, amelyekben 8.424.771, 8.419.835, majd 10.096.957 forint megfizetésére szólította fel.

Kifejtett álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása, amely szerint a **V. Kft.** adós vagyona 20.953,70 euróval csökkent. Elismerte, hogy a felperestől ilyen értékben került áru leszállításra az adós felé, amelynek ellenértéke rajta kívül álló körülmények miatt nem került kiegyenlítésre, de ezzel az értékkel az adós vagyona nem csökkent. Az adós vagyona egyebekben a **K. Kft.**-vel szembeni követelés.

A felperest terhelte annak bizonyítása, hogy mikor következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, másrészt hogy ezt követően csökkent-e egyáltalán a Kft. vagyona, és ha igen, milyen összegben.

A szakértői bizonyítás hiánya az ügy érdemi befejezésének eljárásjogi akadálya, hiszen az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 177. § (1) bekezdését.

A felperes szóbeli fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

Elsőként azt rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a Pp. 51. §-ának a) pontja alá tartozó alperesi pertársaság miatt az I. rendű alperes fellebbezése kihatott a II. rendű alperesre is a Pp. 52. § (1) bekezdése, 228. §-ának (4) bekezdése szerint; az elsőfokú ítéletnek ezért nem volt fellebbezéssel nem érintett rendelkezése.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. §] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. A gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A (2) bekezdés értelmében a keresetben vagyoni biztosíték nyújtása is kérhető a hitelezők követelésének kielégítése céljából. A biztosíték a bíróság gazdasági hivatalában letéti számlára befizetendő pénzösszeg vagy hitelintézetnél lekötött és elkülönítetten kezelt pénzösszeg (pénzbeli letét), EGT-állam vagy hitelintézet által kibocsátott vagy garantált, a letétbe helyezéstől számított 180 napnál hosszabb hátralévő futamidejű, azonnal beváltható vagy értékesíthető, hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, bankgarancia, biztosítói garancia, biztosító által kiállított, készfizető kezességvállalást tartalmazó kötelezvény lehet. A keresetlevelet - a beavatkozás lehetőségére történő felhívással - és a vagyoni biztosíték nyújtása iránti kérelmet, valamint az eljárásban hozott határozatokat az adós gazdálkodó szervezet azon többségi befolyással [Ptk. 685/B. §] rendelkező tagjának (egyszemélyes társaság és egyéni cég esetén a tagnak, külföldi székhelyű vállalkozás magyarországi fióktelepe esetén a külföldi székhelyű vállalkozásnak) is meg kell küldeni, amely az (1) bekezdés szerinti időszakban az említett részesedéssel rendelkezett. A biztosítéknyújtásra

kötelező végzés ellen külön fellebbezésnek van helye. Az említett tag, illetőleg a külföldi székhelyű vállalkozás a pénzügyi biztosíték teljesítéséért a vezetőtől való behajthatatlanság esetén kezesként felel. A külföldi székhelyű vállalkozás az említett kezési kötelezettségéből eredő fizetési kötelezettségét nem teljesítheti a fióktelepe rendelkezésére bocsátott vagyonból.

A volt vezető tisztségviselők felelősségének megállapíthatósága szempontjából a fenyegető fizetéseképtelenség időpontjának van jogszabályban meghatározott jelentősége, hiszen a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a gazdasági társaság fenyegető fizetéseképtelenségének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni.

A fenyegető fizetéseképtelenség fogalmát részben a bírói gyakorlat alakította ki, az a mindenkori fizetéseképtelenségi fogalomhoz kapcsolódik, általános jelleggel leszögezhető az, hogy a helyzet bekövetkezik már akkor, amikor a Cstv. 27. § (2) bekezdés valamely alpontja alapján jogszerűen és alappal kezdeményezhető fizetéseképtelenség megállapítása iránti nemperes eljárás az adós ellen.

Az eljárás adatai alapján bírói bizonyossággal megállapítható, hogy a felperessel kötött szállítási szerződésekkel kapcsolatos vételár fizetési kötelezettség esedékességekor az adós a fenyegető fizetéseképtelenség – közgazdasági értelemben vett csődhelyzet, likviditási hiány – állapotában volt, hiszen érdemi vagyonnal (bevétellel) nem rendelkezett, és fizetési kötelezettségét sem teljesítette egyetlen esetben sem a felperes irányába.

Ezt követően a [de facto; fenyegető] fizetéseképtelenség megállapításának alapjául szolgáló, jelen perrel érintett tartozás volt utóbb az adós ellen a Budapest Környéki Törvényszék által elrendelt [de iure] fizetéseképtelenség ténybeli alapja. [Budapest Környéki Törvényszék **...Fpk...** számú végzés, indokolás, első bekezdés]

A fenyegető fizetéseképtelenség állapotában rendelte meg a felperestől az egyes szállításokat az adósi cég képviselőjében eljáró I. rendű alperes, márpedig a hitelezői érdekeket az szolgálta volna, ha nem növeli az adós felperes irányába fennálló tartozását további kifizetetlen számlákkal az adóst képviselő I. rendű alperes (ügyvezető).

A jogorvoslati kérelemben foglalt hivatkozással összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla rámutat az alábbiakra.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A Pp. 177. § (1) bekezdése a szakértő kirendelésének alapjait foglalja magában, így: ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik, a bíróság szakértőt rendel ki. Rendszerint egy szakértőt kell alkalmazni, több szakértőt csak különböző szakkérdések felmerülése esetében lehet kirendelni.

A Pp. 166. § (1) bekezdéséből eredően a perrendtartás a szabad bizonyítási rendszer alapján áll, amely szerint a tényállás kiderítése során bármilyen bizonyítási eszköz igénybe vehető és a bizonyítékok szabad felhasználásának elve érvényesül.

A fenyegető fizetéseképtelenség megállapítása során a peres eljárásokban az I. rendű alperes által indítványozott könyvszakértői bizonyítási eszköz igénybevétele gyakori, de nem szükségképpen, ennek tükrében a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében írt kötelezettségét egészében teljesítette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat a maguk

összességében logikai ellentmondás nélkül értékelte, a rendelkezésre álló adatok alapján a jogvita elbírálásához szükséges mélységig a tényállást megállapította.

Helyesen döntött az elsőfokú bíróság akkor, amikor az I. rendű alperes szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát nem teljesítette, önmagában az alperes számára kedvezőtlen, azonban bírói bizonyossággal megállapított tényállás mellett nem indokolt szakértő bevonása.

Az ítéletábra előzményi döntésében (15.Gf.40.043/2015/5/II.) már ekként kifejtette követendő gyakorlatát.

Az I. rendű alperes meghallgatása is egyértelműen alátámasztja, hogy az adós gazdálkodó szervezet a felperessel kötött megállapodások ellentételezésének esedékessége időpontjában már a fenyegető fizetéseképtelenség állapotában volt, azaz likviditási problémákkal küzdött, közgazdasági értelemben csődhelyzetben volt: „arra a kérdésre, hogy milyen más tartozásunk volt abban az időszakban, amikor a felperes számláit nem tudtuk kifizetni, azt nem tudom megjelölni, biztos volt más ilyen tartozásunk is” [Budapest Környéki Törvényszék 7.G.40.285/2014/16. számú jegyzőkönyv, 2. oldal, utolsó előtti bekezdés].

Az adós gazdálkodó szervezet érdemi, értékelhető likvid vagyonnal nem rendelkezett az ügyvezető váltás időpontjában sem, az I. rendű alperes nyilatkozata szerint „a pénztárt is átadtam a II. rendű alperes számára, abban készpénz nem volt, és arra sem tudok nyilatkozni, hogy a cég bankszámláján mekkora összeg volt az iratok átadásakor”. A 2012. május 17-én kelt levél is alátámasztja az adósi teljesítőképesség hiányát, a fenyegető fizetéseképtelenség tényét.

Az I. rendű alperes által hivatkozott, **K. Kft.**-vel szembeni követeléseknek nincs ügydöntő jelentősége, az egészében teljesítetlen fizetési felszólítások a megállapított fenyegető fizetéseképtelenség cáfolatára nem alkalmasak.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét – a fellebbezés tükrében szükséges szövegezésbeli pontosítással és indokolásbeli kiegészítéssel – a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezést előterjesztő I. rendű alperes a másodfokú eljárásban pervesztes lett, így ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú perköltségét maga viseli, továbbá köteles megfizetni a pernyertes felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült fellebbezési perköltségét a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Az ítéletábra az ügyvédi munkadíj összegének meghatározása során figyelemmel volt a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5) bekezdéseire és a 4/A. § (1) bekezdésére, és figyelembe vette a perértéket, az ügy nehézségi fokát, továbbá a kifejtett képviseleti tevékenység módját és körét.

Budapest, 2016. március 9.

. Gáspár Mónika s.k.
a tanács elnöke

dr. Senyei György s.k.. Csóka István s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelűl:
(Szénási Rita)